

Metody przesłuchania świadka

Metoda przesłuchania świadka – świadomie wybrany i stosowany w trakcie przesłuchania sposób postępowania przesłuchującego w celu uzyskania wszechstronnych i prawdziwych zeznań świadka.

Metody przesłuchania świadka:

Metoda ujawniania związku świadka ze sprawą – metodę tę stosuje się w sytuacji, gdy świadek kłamliwie twierdzi, że nie zetknął się z sytuacją, na temat której ma zeznawać. Wówczas należy mu przedstawić dowody świadczące o istnieniu takiego związku.

Metodę tę można stosować, gdy istnieją następujące warunki:

- w aktach sprawy znajdują się udokumentowane dowody wystarczające do stwierdzenia znajomości przez świadka faktów związanych ze sprawą karną;
- wykluczaliśmy możliwość powołania się przez świadka na czynniki subiektywne (np. wada wzroku, słuchu, zmęczenie, senność);
- przewidujemy, że świadek pod wpływem przedstawionych mu dowodów złoży zeznania.
- Metoda perswazji – polega na odwoływaniu się do wartości świadka, jego postawy obywatelskiej.

Metoda ta daje dobre rezultaty w odniesieniu do świadków wykształconych, inteligentnych o właściwej postawie moralnej.

Metoda przypominania – stosuje się ją, gdy świadek nie zaprzecza, iż „zetknął się” z daną sprawą, lecz zasłania się niepamięcią. Metoda polega na przypominaniu świadkowi okoliczności jego życia, które powinien pamiętać, a które łączą się z okolicznościami sprawy karnej, a w szczególności należy się odwoływać do takich okoliczności z życia świadka, do których chętnie się przyzna. Należy wówczas wykazać związek czasowy ww. okoliczności z okolicznościami sprawy karnej i w

ten sposób wykazać „szczególnie selektywną pamięć”.

Metoda wytwarzania u świadka poczucia bezpieczeństwa – stosuje się ją wówczas, gdy świadek czuje się zagrożony i w związku z tym odmawia składania zeznań. Jeżeli przesłuchujący stwierdzi, że obawy świadka są uzasadnione, powinien przedstawić środki, które mogą zapewnić mu bezpieczeństwo (utajnienie jego adresu ewentualna odpowiedzialność karna osób grożących z art. 245 kk., a w szczególnych przypadkach zastosowanie instytucji świadka anonimowego).

Metoda bezpośredniego wykazywania kłamstwa – stosuje się wobec świadka, który kłamie w sytuacji, gdy dowody zebrane w sprawie wykazują tę kłamliwość jednoznacznie. Należy wówczas ujawnić świadkowi te dowody.

Metoda „ślepej uliczki” – stosuje się wobec świadków, którzy dużo mówią, lecz kłamią. Należy wówczas pozwolić mu mówić jak najwięcej zadając odpowiednie pytania. W ten sposób należy doprowadzić do sytuacji, gdy świadek tak „zapłacze się” w swoich kłamstwach, że sam zorientuje się, iż dalsze kłamstwo nie ma sensu.

Metoda „wszechwiedzy” – metoda zakłada znajomość różnych faktów z życia świadka. Jej zastosowanie polega na rozmowie ze świadkiem na temat tychże faktów, co powinno wytworzyć u niego przekonanie, że Policja znając ww. fakty wie również wszystko o zdarzeniu, na okoliczność którego jest przesłuchiwany.

Metoda szczegółowych pytań – należy ją stosować w sytuacji, gdy świadek wcześniej uzgodnił kłamliwe zeznania z innymi osobami (podejrzany, inny świadek). Opiera się ona na założeniu, że uzgodnić można zasadnicze sprawy, natomiast nie jest to możliwe w odniesieniu do różnych, nieistotnych z punktu widzenia sprawy, szczegółów. Należy więc pytać o te szczegóły i wykazać świadkowi zaistniałe rozbieżności.

Metoda ujawniania motywów kłamstwa – polega ona na wykazaniu świadkowi, że przesłuchujący wie, dlaczego świadek składa

kłamliwe zeznania. Wiedzę o motywach kłamstwa można uzyskać poprzez zachowanie się świadka przed i w trakcie przesłuchania, ustalenie jego powiązań ze stronami w postępowaniu, a także jego zainteresowanie sposobem zakończenia sprawy.

Warunki i okoliczności mające wpływ na wybór metody przesłuchania:

Wybór właściwej metody zależy przede wszystkim od tego, czy świadek w ogóle nie chce zeznawać, czy też zeznaje kłamliwie. Ponadto do czynników decydujących o wybraniu właściwej metody należy zaliczyć:

- kategorię i rodzaj przestępstwa,
- źródła posiadanych przez świadka informacji,
- osobowość świadka,
- stosunek świadka do danego przestępstwa,
- powiązania świadka z podejrzanym i pokrzywdzonym,
- wiek świadka,
- stan psychiczny świadka.

Jeżeli świadek w ogóle nie chce zeznawać, a funkcjonariusz wie, że posiada on wiadomości na interesujący nas temat wówczas przesłuchujący powinien dążyć do ustalenia przyczyn takiej postawy świadka, a później wybrać właściwą metodę przesłuchania.

Przygotowanie do przesłuchania.

Każde przesłuchanie świadka powinno być starannie przygotowane. Do tego przygotowania należy:

1. określenie celu przesłuchania,
2. analiza już posiadanych materiałów w danej sprawie, a w jej obrębie także analiza posiadanych informacji o tym świadku, którego przesłuchanie jest przygotowywane,
3. uzupełnienie niezbędnych informacji, czy to przez zapoznanie się z literaturą fachową, czy też przez

zapoznanie się z miejscem, którego przygotowywane przesłuchanie ma dotyczyć,

4. opracowanie wniosków taktycznych, w ramach których należy rozważyć następujące zagadnienia:

- czas, w którym należy dokonać przesłuchania,
- miejsce przesłuchania,
- taktykę samego przesłuchania,

1. przygotowanie miejsca przesłuchania,

2. sporządzenie planu przesłuchania:

- okoliczności do wyjaśnienia,
- istniejące dane o tej okoliczności,
- źródło tych danych,
- pytania, uwagi.

Od właściwego przygotowania się do przesłuchania w znacznym stopniu zależy sprawne wykonywanie tej czynności, a zwłaszcza jej wynik.

Komunikacja werbalna i pozawerbalna

Komunikacja to dwustronny proces wymiany informacji (z łacińskiego communicatio ozn. łączenie i wymianę). To zatem jednocześnie proces przekazywania informacji przez nadawcę komunikatu i proces interpretacji tej informacji przez jego odbiorcę. Owa wymiana komunikatów odbywa się za pomocą określonego kodu – umownych znaków językowych (słów, liczb i symboli) oraz pozajęzykowych, takich jak gesty, mimika, ton głosu, postawa ciała, dystans. Właśnie z uwagi na rodzaj używanego kodu, wyróżniamy komunikację werbalną i pozawerbalną (mowa ciała).

Spójność komunikacyjna polega na dopasowaniu treści (poziom werbalny) i sposobu (poziom niewerbalny) komunikowania się. Istotną rolę odgrywa dobra komunikacja w procesie przesłuchania świadka, od której zależy jakość odebranych od świadka zeznań. Znajomość komunikatów pozawerbalnych przez

policjanta umożliwia prawidłowe rozpoznanie ukrywania treści zeznań lub zeznawanie nieprawdę.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.